

Sygn. akt IIK 698/13

1Ds. 645/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31.03.2014r .

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tulliusz Stabryn

Protokolant: Sylwia Oleksy

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu Artura Idzi.

po rozpoznaniu w dniach: 26.11.2013r., 13.01.2014r., 10.02.2014r., 31.03.2014r. sprawy karnej

przeciwko:

1. **D. K. (1)**, s. E. i I. zd. J.,

ur. (...) w L.,

2. **A. K. (1)**, s. K. i M. zd. F.,

ur. (...) w L.

oskarżonym o to, że :

w dniu 30 sierpnia 2013r. w L. województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu używając przemocy wobec K. K. (2) polegającej na kilkukrotnym uderzeniu go pięściami w twarz i w głowę, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z wnętrza mieszkania pokrzywdzonego telewizora marki (...)o wartości 500 PLN oraz okularów przeciwsłonecznych o wartości 20 PLN, wszystko w łącznej wartości 520 PLN, przy czym K. K. (2) doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia powieki i okolicy oka, skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres poniżej dni 7 w rozumieniu art. 157 § 2kk,

tj. o czyn z art. 280 § 1kk

I. uznaje oskarżonych D. K. (1) i A. K. (1) winnymi popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego czyn z art. 280 § 1kk i za to na podstawie art. 280 §1 kk wymierza D. K. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaś A. K. (1) karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie rat. 69 § 1 i 2kk i art. 70 § 2 zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec D. K. (1) na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat,

III. na podstawie art. 73 § 2kk w okresie próby oddaje oskarżonego D. K. (1) pod dozór kuratora sądowego,

IV. na podstawie art. 63 §1 kk zalicza na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec A. K. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 31.08.2013r. do dnia 08.10.2013r.,

V. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócić na rzecz K. K. (2) dowód rzeczowy w postaci koszulki z krótkim rękawem, opisany w wykazie dowodów rzeczowych Drz. 197/13, zwrócić D. K. (1) dowody rzeczowe w postaci krótkich spodenek koloru szarego oraz koszulki koloru białego z napisem „Razem ponad kilo ”, opisane w wykazie dowodów rzeczowych

Drz. 198,199/13, zwraca A. K. (1) dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego marki N. opisany w wykazie dowodów rzeczowych Drz. 200/13,

VI. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów w niniejszej sprawie i nie wymierza im opłaty karnej.

UZASADNIENIE

W dniu 30 sierpnia 2013 roku D. K. (1) wracając z pracy, około godziny 13, na „Osiedlu (...)” w L., spotkał A. K. (1). Obaj mężczyźni postanowili wypić jakiś alkohol. K. udał się do sklepu gdzie zakupił butelkę wódki o pojemności 0,5l, którą następnie spożyli w jego pobliżu. D. K. (1) zakupił jeszcze 2 nalewki i 4 piwa, które również spożyli razem na terenie osiedla. Po wypiciu alkoholu udali się w stronę centrum miasta, gdzie w (...) kupili jeszcze dwa piwa, z którymi udali się do parku przy ul. (...). Po wypiciu piw chcieli jeszcze zakupić alkohol, jednak nie mieli już pieniędzy. Wówczas postanowili udać się do K. K. (2), od którego chcieli „odzyskać” rzekomo pożyczone mu pieniądze w kwocie 50 zł.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. K. k. 174, 30-31, 60-62, 73;

wyjaśnienia oskarżonego A. K. k. 174-175, 48-49, 65-67, 76.

Około godziny 19.00 A. K. (1) i D. K. (1) udali się do miejsca zamieszkania K. K. (2) przy ul. (...), po czym zapukali do jego drzwi. K. K. (2) otworzył drzwi. Gdy zobaczył K. i K. nie chciał ich wpuścić do domu i spróbował zamknąć drzwi. Wówczas D. K. (1) wsadził nogę między drzwi i futrynę uniemożliwiając ich zamknięcie, po czym siłą otworzył drzwi i wszedł razem z A. K. (1) do mieszkania. D. K. (1) wszedł do pokoju za K. K. (2), zaś A. K. (1) stanął w drzwiach uniemożliwiając mu ewentualną ucieczkę. Obaj stali blisko niego. Mężczyźni zaczęli wypytywać w pokoju K. K. (2), czy jest sam i zażądali 50 zł. Gdy K. odmówił wydania pieniędzy D. K. (1) uderzył go pięścią w twarz. Na skutek uderzenia K. K. (2) zasłonił głowę rękoma chroniąc twarz, wówczas został przez nich uderzony rękoma, jeszcze kilka razy w okolice głowy. K. K. (2) leciała krew z nosa. Widząc, iż nie dostaną pieniędzy A. K. (1) postanowił zabrać stojący na szafce telewizor marki LG, zaś D. K. (1) zabrał okulary przeciwsłoneczne. W trakcie, gdy odłączali oni telewizor K. K. (2) udało się uciec z domu. Będąc na ulicy zadzwonił on na Policję informując dyżurnego KPP w L. o zaistniałym zdarzeniu. Po chwili z mieszkania K. K. (2) wyszli A. K. (1), który niósł telewizor oraz D. K. (1) w założonych okularach przeciwsłonecznych. Obaj mężczyźni oddalili się od miejsca zdarzenia, po czym rozdzielili się i każdy z nich ruszył w inną stronę.

Dowód: zeznania świadka K. K. k. 191-192, 3-4, 54-57, 122-123;

wyjaśnienia oskarżonego D. K. k. 174, 30-31, 60-62, 73;

wyjaśnienia oskarżonego A. K. k. 174-175, 48-49, 65-67, 76.

Po chwili na ulicę (...) przyjechał radiowóz policyjny. K. K. (2) przedstawił sytuację jednemu z funkcjonariuszy w osobie K. S. (1), po czym wspólnie radiowozem udali się na penetrację L.. Przejeżdżając obok budynków Straży Granicznej, K. K. (2) wskazał idącego chodnikiem D. K. (1) jako jednego ze sprawców rozboju. Policjanci dokonali jego zatrzymania. W trakcie dalszej penetracji miasta na ulicy (...) zauważyli drugiego z mężczyzn, który na ich widok porzucił telewizor i zaczął uciekać. Policjantom, którzy udali się w pościg, nie udało się zatrzymać sprawcy. Porzucony telewizor okazał się sprawny. K. K. (2) odzyskał zarówno telewizor jak i okulary przeciwsłoneczne. W chwili zatrzymania D. K. (1) znajdował się w stanie nietrzeźwości ze wskazaniem 0,80 mg alkoholu na dm³ w wydychanym powietrzu. W wyniku zdarzenia K. K. (2) odniósł obrażenia w postaci stłuczenia powieki i okolic oka, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7.

Dowód: zeznania świadka K. K. k. 191-192, 3-4, 54-57, 122-123;

zeznania świadka K. S. k. 175, 45-46;

wyjaśnienia oskarżonego D. K. k. 174, 30-31, 60-62, 73;

protokół użycia alkotestu k. 2;

karta porady ambulatoryjnej k. 14;

opinia sądowo lekarska k. 98

A. K. (1) został zatrzymany przez Policję w dniu 31 sierpnia 2013 roku. Był on uprzednio karany za przestępstwa przeciwko mieniu i życiu oraz zdrowiu. D. K. (1) nie był dotychczas karany.

Dowód: informacje o karalności D. K. k. 19;

informacje o karalności A. K. k 33-34

Oskarżony D. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na dokonaniu rozboju na osobie K. K. (2). Co prawda w swoich wyjaśnieniach nie potwierdził użycia siły wobec pokrzywdzonego, jednakże jak wskazał takiej możliwości nie wyklucza. Oskarżony wyjaśnił nadto, iż K. nie był winien ani jemu ani K. żadnych pieniędzy, a rzekome odzyskanie długu było tylko i wyłącznie pretekstem do zdobycia pieniędzy na zakup alkoholu. Oskarżony podkreślił również czynny udział w zaistniałym zdarzeniu A. K. (1), przejawiający się w przejęciu inicjatywy w znalezieniu czegoś drogiego, co można by spieniężyć, a co w konsekwencji doprowadziło do zabrania telewizora.

W ocenie Sądu wyjaśnienia D. K. (1) zasługują na uwzględnienie w części potwierdzającej dokonanie rozboju na pokrzywdzonym. W tym, bowiem zakresie korelują z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami świadków w osobach K. K. (2), K. S. (1) czy kartą porady ambulatoryjnej.

Uwadze Sądu nie umknął również fakt, iż rozbieżności w wyjaśnieniach D. K. (1), a dotyczące głównie udziału w tym zdarzeniu współoskarżonego były podyktowane próbą ochrony kolegi przed grożącą mu odpowiedzialnością, z czego K. dobrze zdawał sobie sprawę.

Oskarżony A. K. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem nie przyznał się konsekwentnie do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przyjęta przez niego linia obrony nie znajduje jednak żadnego odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym i jako gołosłowna nie może być uznana za wiarygodną. Oskarżony składając kolejne wyjaśnienia nie jest konsekwentny, co do istotnych elementów swojej linii obrony, takich jak chociażby powstanie rzekomego długu, czasu i rodzaju zobowiązania. Należy również zwrócić uwagę na zabezpieczoną korespondencję oskarżonego, z której wynika, wprost, iż nakłaniał on różne osoby do oddziaływania na pokrzywdzonego w celu zmiany złożonych i obciążających go zeznań. Trudno uznać, iż tak zachowuje się osoba niewinna.

Omawiając, wyjaśnienia A. K. (1) należy również wskazać, iż jego wersja dalece odbiega od wyjaśnień D. K. (1), a oskarżony przekonując Sąd o swojej niewinności, nie potrafi wskazać, żadnego logicznego wytłumaczenia tych rozbieżności.

Decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy mają zeznania świadka K. K. (2) złożone w toku postępowania przygotowawczego. Przedstawiona przez niego na tym etapie, wersja zdarzenia koreluje z pozostałym materiałem dowodowym tworząc jedną logiczną całość. Świadek w sposób szczegółowy kilkakrotnie opisał charakter zdarzenia oraz zachowanie poszczególnych osób biorących w nim udział. W trakcie postępowania sądowego, świadek uchylał się od stawienia w sądzie, co znalazło odzwierciedlenie nie tylko w nałożeniu na niego kary porządkowej a w konsekwencji przymusowego doprowadzenia go na termin rozprawy, ale i przede wszystkim w zmianie treści zeznań i odwołaniu części dotyczącej użycia przemocy przez oskarżonych. W tym, przypadku ewidentnym stało się, iż bliżej nieustalone osoby „dotarły” do świadka i wymusiły na nim stosowną zmianę zeznań. W zakresie zmienionych zeznań, świadek przedstawił nową infantylną wersję zdarzeń diametralnie odbiegającą od pierwotnego. Co istotne nie potrafił również w sposób przekonujący wyjaśnić zaistniałych różnic w zeznaniach, próbując wykazać, iż było to

spowodowane stresem. Dziwi jednak fakt, iż stres towarzyszył mu zarówno w toku kilku przesłuchań, jak i w trakcie informowania Policji o zaistniałym zdarzeniu w tym świadka K. S. (1), gdzie konsekwentnie utrzymywał, iż został kilkukrotnie uderzony przez oskarżonych, gdy odmówił wydania pieniędzy.

W ocenie Sądu nie można mieć żadnych wątpliwości, iż zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego zasługują na danie im wiary, albowiem zostały złożone w sposób dobrowolny, a ich treść nie została w żaden sposób wymuszona.

W tej części korelują one również z zeznaniami świadka K. S. (1). W ocenie Sądu zeznania te zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Świadek jest osobą bezstronną, nie zainteresowaną w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na czyjąkolwiek korzyść. Trudno, zatem doszukać się w ich treści braku obiektywizmu czy próby manipulowania faktami.

Mniej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia mają zeznania M. K., który nie był bezpośrednim świadkiem zaistniałego zdarzenia, a o sprawie dowiedział się od policji.

Również zeznania P. L. są drugorzędne, albowiem potwierdza on tylko i wyłącznie fakt, iż przedmiotowego dnia spotkał oskarżonego A. K. (1) niosącego telewizor. Nie są mu jednak znane okoliczności, w jakich miał on wejść w jego posiadania.

Całokształtu zdarzenia dopełnia karta porady ambulatoryjnej oraz opinia sądowo lekarska, z których wynika, jakich obrażenia ciała doznał pokrzywdzony K. K. (2). W tym miejscu należy również podkreślić, fakt, iż pokrzywdzony udzielając informacji lekarzowi na izbie przyjęć, co do odniesionych obrażeń wskazał, iż został pobity, czemu później próbował nieudolnie zaprzeczyć.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż okoliczności sprawy i wina oskarżonych nie budzą żadnych wątpliwości.

Oskarżeni D. K. (1) i A. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpali ustawowe znamiona zarzucanego im czynu z art. 280 § 1 kk.

Obaj mężczyźni ustalili, iż udadzą się do K. K. (2) w celu wygzekwowania nienależnych im pieniędzy, co umożliwiłoby im dalszy zakup alkoholu. Odmowa wydania pieniędzy skutkowałą użyciem przemocy w postaci kilkukrotnego uderzenia pokrzywdzonego w okolice twarzy, a następnie zabraniem telewizora marki LG i okularów przeciwsłonecznych o łącznej wartości 520 zł.

W tym przypadku nie można mieć najmniejszych wątpliwości, iż działanie sprawców wyczerpało znamiona rozboju.

Wymierzając D. K. (1) na podstawie art. 280 § 1 kk karę 2 lat pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonego, jego uprzednia niekaralność, znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, przejawiający się we wtargnięciu do mieszkania pokrzywdzonego, zadaniu mu kilku ciosów w twarz, zaborze mienia pokrzywdzonego (w ocenie Sądu o niewielkiej wartości), działanie z niskich pobudek – chęć zdobycia środków na dalszy zakup alkoholu, odzyskanie rzeczy przez pokrzywdzonego oraz okazanie skruchy. Zdaniem Sądu mimo wysokiej społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu oraz okazania ignorancji dla zdrowia, życia i mienia pokrzywdzonego, występki oskarżonego miały charakter incydentalny i w przyszłości powstrzyma się od podobnego zachowania. W ocenie Sądu postawa oskarżonego w trakcie postępowania przygotowawczego jak i sądowego wskazuje na to, iż zrozumiał on niedopuszczalność podobnego zachowania w przyszłości i groźących mu konsekwencji. Jednorazowy wybryk, nawet tak negatywny, nie może skutkować zastosowaniem najsurowszej sankcji, jaką jest kara bezwzględna pozbawienia wolności. W tym przypadku Sąd uznał, iż zachodzą wobec niego przesłanki określone w art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk skutkujące warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres prób wynoszący 5 lat. Okres ten winien wzmocnić przeświadczenie u sprawcy o konieczności przestrzegania ustalonego porządku prawnego i groźących mu konsekwencjach w przypadku dalszego zachowania sprzecznego z normami prawa. Nadto w okresie próby Sąd oddał oskarżonego D. K. (1), na mocy art. 73 § 2 kk pod dozór kuratora Sądowego, co dodatkowo powinno mu uzmysłowić, iż danie mu szansy normalnego

egzystowania w społeczeństwie będzie monitorowane, a wszelkie wybryki, mogą doprowadzić do wprowadzenia zawieszanej kary pozbawienia wolności.

Tak wymierzona kara zdaniem Sądu będzie adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego D. K. (1) i czynić będzie zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości.

Wymierzając A. K. (1) na podstawie art. 280 § 1 kk karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonego, jego uprzednia karalność w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, życiu i zdrowiu, stosowane sankcje, w tym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, które nie przyniosły spodziewanego rezultatu, młody wiek sprawcy, a zarazem intensywność zachowań sprzecznych z ustalonym porządkiem prawnym i bagatelizowanie zasad współżycia społecznego. Sąd zważył również, iż czyn, którego się dopuścił jest czynem o znacznej społecznej szkodliwości. Postawa oskarżonego wskazuje na dużą demoralizację i bagatelizowanie własnych czynów. Nie potrafi on okazać skruchy, a dodatkowo w sposób bezprawny próbuje uniknąć odpowiedzialności nakłaniając innych do zastraszenia pokrzywdzonego.

Mając to na uwadze należy stwierdzić, iż orzeczenie innej kary niż kara bezwzględna pozbawienia wolności byłoby jawnym przyzwoleniem do łamania prawa przez oskarżonego. Sprawca musi zrozumieć, iż każde zachowanie sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym nie pozostanie bez odpowiedniej sankcji. Oskarżony mimo dania mu szansy normalnego funkcjonowania w społeczeństwie nie wyciągnął żadnych wniosków z dotychczasowych konfliktów z prawem i nieopłacalności takiego zachowania.

Zdaniem Sądu tak orzeczona kara wobec A. K. (1) będzie adekwatna do jego czynu, przez co zostaną spełnione przesłanki prewencji ogólnej i szczególnej.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 63 § 1kk Sąd zaliczył oskarżonemu A. K. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 31.08.2013 roku do 8.10.2013 roku.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk Sąd nakazał zwrócić na rzecz K. K. (2) dowód rzeczowy w postaci koszulki z krótkim rękawem, opisanej w wykazie dowodów rzeczowych Drz 197/13, na rzecz D. K. (1) dowody rzeczowe w postaci krótkich spodenek koloru szarego oraz koszulki koloru białego z napisem „Razem ponad kilo” opisanych w wykazach dowodów rzeczowych Drz 198, 199/13, a nadto na rzecz A. K. (1) dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego marki N. opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Drz 200/13, uznając, iż są one zbędne dla dalszego postępowania.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonych, brak stałego źródła dochodu, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił ich od ponoszenia kosztów i nie wymierzył im opłaty uznając, iż poniesienie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe.